

Jorma Vakkuri

Vaarim satuja

Vaarin
satuja

© Daniella Vakkuri, Victoria Vakkuri ja Jorma Vakkuri

Teksti ja taitto sekä kansien kuvat Jorma Vakkuri (s. 1943) , kuvat sivuilla 8, 12, 14, 26, 35, 51, 52 ja 56 Daniella Vakkuri (s. 2008) ja kuvat sivuilla 7, 18, 30, 32, 46 – 49, 51,54 ja 55 Victoria Vakkuri (s. 2004), kokonaisuus kaikki yhdessä. Teos kuvineen on tehty v. 2013.

Kirjan lehdillä on paikoin vapaata tilaa lukijoiden omille piirroksille ja kuville.

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0284-0

Jorma Vakkuri

Vaarin satuja

Helsinki 2018

Runosatu pupusta

Mikä tupsu tuolla vilkkuu?

Pupu pitkin polkua pötkii.

Minne jänö juoksee?

Pomppii sinne, pomppii tänne.

Miksi poukkoilee sinnetänne?

Ettei pikku poika kiinni saisi.

Satu kaivesta

Oli satanut lunta. Leikkipaikka oli paksun pehmeän lumen peitossa. Jälkiä ei näkynyt missään. Oli sunnuntai. Milla-mirri nuoli viiksiään. Sen oli hyvä olla. Jokunen hiutale leijaili vielä taivaalta. Millan katse pysähtyi leikkikatoksen harjalle. Muuten lumi näytti sileältä pumpulilta, mutta katoksen lappeella oli joku möykky. Ihan kuin lumi olisi satanut jonkun päälle.

”Oiskohan toi hiiri”, ajatteli Milla. Millaa kiiskotutti.

”Hoh-hoi, taidan käydä katsomassa.”

Kun Milla asteli katokselle, tassujen jäljet peittyivät hankeen; niin syvää lumi oli.

Ensin Milla nuuhkaisi möykkyä.

Se ei liikkunut. Ei se haissut hiireltä. Milla kuopaisi kevyesti käpälällään lunta kyhmyn päältä. Jotain tummaa tuli esille. Taas Milla nuuhkaisi. Hengityksen lämmöstä lumi sulii siinä kohtaa. Möykky oli karvaton. Milla lipaisi kielenkärjellä möykkyä. Ei se ainakaan terästä ollut, muuten kieli olisi tarttunut siihen kiinni. ”Mikä kumma tämä oikein on”, Milla kiinnostui. Lumi sulii yhä enemmän möykyn päältä.

Äkkiä Milla säpsähti. Se melkein hyppäsi, kun se tajusi, että möykyllä on silmä. Silmä muljahti. Sitten toinenkin silmä muljahti. Milla veti kynnet käpälän sisään ja tönäisi tassulla möykkyä.

”Työnnä lisää”, muljahtelevasilmäinen möykky kurnutti, ”että saan koipeni ojennettua”. Millan häntä sojotti pystyssä, niin jännää oli, kun kummajainen liikahti.

”Kuka olet”, Milla sai kysytyksi.

”Saara Kurnula. Kukas sinä?”, sanoi vironnut sammakko.

”Milla.” ”Kuka Milla?” ”Milla Pehkula Perttelistä, päivää”. Milla oli niin hämillään, että kertoi kaiken, vaikka kissat eivät yleensä vastaa mitään vieraiden uteluihin.

”Päivää. Hauska tutustua. Sanoit Pehkula. Mun pitäis päästä pehkuihin tästä kohmeesta.”

Milla mietti kuumeisesti, voisiko sammakon syödä vai voisiko sen jättää kohmettumaan sillensä vai pitäisikö ... Silloin sammakko katsoi niin suoraan Millan kissansydämeen, että Milla meni ihan hämilleen.

”Mun koipeni on niin kohmeessa, etten pysty loikkimaan”, se sai sanotuksi.

Hmm, tuumi Milla, voishan tuon viedä lämpiämään; kait sulanut sammakko

paremmalta maistuu kuin jäinen. Milla loikkasi katoksen päätyyn suoraan sammakon alapuolelle. ”Jollet jaksaa loikkia, kierähdä sieltä mun selkääni, niin vien sut pehkuille”, Milla-mirri muikisti viiksimuulinaan kissamaisesti samalla, kun lupasi antaa sammakolle kyydin selässään.

Saara-sammakko kierähti Millan niskavilloille ja sai otteen Millan kaulasta. Niin kyyti alkoi kohti Pehkulaa.

Kun Millan laskettu aika alkoi lähestyä, Saarasta oli suuri apu. Milla ei jaksanut oikeastaan muuta kuin nuolla tassujaan ja kiiskotella silloin tällöin. Kevätaurinko lämmitti mukavasti. Saara loikki touhukkaasti jääkaapin, hellan ja pöydän välillä kuin paraskin kokki konsanaan. Millalta ei puuttunut herkkuja. Milla ei enää muistanut, kuinka oli voinut edes ajatella syövänsä Saaran. Millaa huvitti, kun Saara hyräili jotain kehtokurnutusta sen omien sikiöitten liukahdella kohdussa. Milla alkoi itsekin

kehrätä samaa keinuvaa sävelmää kuin Saara. Varmaan pennunsikiötkin kuulivat kurnukehruun.

Ensin syntyi ihan punainen pentu. Saara oli kättilönä. Sitten tuli toinen, kolmas, neljäs, viides, kuudes, kaikki punaisia, ja – kun jo luultiin, että kaikki olivat syntyneet – tulikin vielä seitsemäs pentu. Nau nau. Milla sanoi miau-miau, mutta kaikki kuusi sanoivat vain nau-nau. Se seitsemäs ei sanonut mitään; se vain sähisi. Sen turkki oli kellanvihreä.

Saara touhusi niin, että Milla jo pelkäsi, alkaisivatko pennut pitää sammakkoa äitinään. Aika huvittavaa, jos kissanpentu luulisivat olevansa sammakoita. Mutta Saara oli viisas sammakko ja Milla sai näyttää olevansa kunnan äiti eikä vain pentujensa imettäjä.

Pihan takana lammikosta sulii jää. Saara oli käynyt lammikolla. Samoin Saku. Tosin Milla ei ollut varma Saaran mielitietyn nimestä, mutta hän arvasi, kun Saara oli

